

πομένη διαταγή, εύρισκομένη ἐν τοῖς ἀρχαίοις τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ :

«Ὁ Βασιλεὺς ἔμαθεν ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Βαλμπὲλ κυβερνωμένη μῆτρα δὲν ἀπέπλευσε, διότι οἱ ναῦται ἐπὶ παραλόγου φόβου κινούμενοι δὲν θέλουσι νάποσ.λεύσῃ Παρασκευῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀναβολὴ αὕτη ἐπιφέρει βραδύτητα δυναμένη νά παραβλάψῃ τὴν ὑπηρεσίαν, ἡ Α. Μ. ἐκέλευσέ με νά σας εἶπω ὅτι ἐπιθυμῶ νά ἐρευνησῆτε μετὰ τοῦ ἐν Τουλῶνι ἐπιμελητοῦ τοῦ στόλου διὰ τίνων μέσων δύναται νά ἀρθῇ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν ναυτῶν ὁ παράλογος οὗτος φόβος. Ἐὰν δὲ νομίσῃτε ἐπάναγκες τὴν συνδρομὴν τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς δύνασθε νάποταθῆτε πρὸς τὸν Σ. Ἐπίσκοπον Τουλῶνος καὶ ἐὰν πλὴν τούτου κριθῇ ἀναγκαία καὶ διαταγὴ βασιλική, ἡ Α. Μ. προθύμως θάποστείλῃ αὐτὴν ἅμα αἰτηθεῖσιν. (Υπογρ.) Κόλμπερ κτλ. τῇ 28 Δεκεμβρίου 1675.»

Καὶ ὁ μὲν ὑπουργὸς πᾶσαν κατέβαλεν ἐπιμέλειαν ἵνα μὴ τοῦ λοιποῦ ὁ φόβος τῶν ναυτῶν παρακωλύῃ τὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ὅμως τοῦ βασιλέως ἡ ἐπιθυμία δὲν ἐξετελέσθη διαρκῶς, ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐπόμενον χωρίον τοῦ «Ἡμερολογίου τῆς εἰς Σιάμ. περιουσίας», γενομένης τῇ 1685 καὶ 1686 ὑπὸ τοῦ ἀββᾶ Σουαζῆ, 1687 :

«Πιστεύω εὐλικρινῶς ὅτι ἐὰν μὴ ἦτο Παρασκευὴ θᾶνεχωροῦμεν παρευθῆς. Οἱ ἡμέτεροι ἀξιωματικοὶ δὲν εἶνε δεισιδαίμονες, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ὑπάρχουσι μάλιστα καὶ διαταγαὶ βασιλικαὶ κελεύουσαι τὸν ἐκπλοῦν τῶν πλοίων ἐν οἷα δῆποτε ἡμέρα, καὶ ὅμως ὁσάκις τύχῃ Παρασκευῇ, ἀναβάλλουσιν οἱ ἀξιωματικοὶ τὸν ἀπλόου γάριν τῶν ἐκ Βρετάννης ναυτῶν, οὔτινες περιέργως πως παρατηροῦσι τὰς τοιαύτας γελοίας προλήψεις.»

Καὶ ὅμως πλεῖστοι ναυτικοὶ τε καὶ χερσαῖοι, ἄνδρες εὐφύεστατοι, μετὰ φόβου ἀκούουσι το ὄνομα τῆς Τρίτης καὶ τῆς Παρασκευῆς. Καὶ λόγῳ μὲν καταπολεμοῦσι τὴν πρόληψιν ταύτην, ἔργῳ δὲ τηροῦσιν αὐτὴν διὰ πᾶρ ἐνδεχόμενον. Τοιοῦτος ὁ ἄνθρωπος. **

ΤΕΛΕΙΑΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΓΥΝΗ

δὲν νά ἔχη :

Ῥίνα ἑλληνικὴν,
Ὄφθαλμοὺς ἰσπανικοὺς,
Ὄδόντας αἰθιοπικοὺς,
Στόμα ἀγγλικὸν,
Χρῶμα γερμανικὸν,
Πόδας κινεζικὰς,
Κνήμας ἰταλικὰς,
Βραχίονας βελγικοὺς,
Κόμην ἰνδῆς τοῦ Γάγγου,
Κορμὸν γεωργιανῆς,
Χάριν γαλλίδος.

ΝΑΒΟΝΑΣΑΡΟΣ.

ΛΟΛΟΝ ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΣ

Εἰς Βρυξέλλας ἀφίκετο ἐσχάτως πλούσιος Ἄμερικανὸς, ὅστις ἀπάντων ἐφεικύνετο τὴν προσοχὴν διὰ τῆς τερατώδους δυσμορφίας του. Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀμερικανοῦ προξένου εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν, διηγήθη τὰ ἐπόμενα. Ἐν ᾧ κατῴκει ἐν Νεβάρκ τῆς νέας Γερσεῆς καὶ ἐσκώπτετο ἀναφανδὸν ἐπὶ τῇ δυσειδεῖα του, ἠθέλησε νά βεβαιωθῇ, ἂν ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ἐκεῖνη ἕτερος, ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῆς φύσεως περισσώτερον ἢ αὐτός. Ἐκῆρυξε λοιπὸν διὰ τῶν ἐφημερίδων διαγωνισμόν τῶν ἀσχήμων καὶ ὑπέσχετο ἔπαθλον 4000 τάλληρα εἰς τὸν δυσειδέστατον. Κατὰ τὴν ρητὴν ἡμέραν προσῆλθον ἐνώπιον τῶν ἑλλανοδικῶν περὶ τοὺς ἐξήκοντα, ἀλλὰ μετὰ αὐστηρὰν δοκιμασίαν ὁ πρόεδρος ἀπένευμε τὸ ἔπαθλον πρὸς τὸν ἀθλοθέτην.

Ὁ δύσμορφος οὗτος ἐνεθύμισεν ἡμῖν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον. Ὁ Ροκελῶρ ἦτο δύσμορφος. Ἡμέραν τινὰ συναντήσας Αὐρηλιανὸν δυσειδέστατον, ὅστις εἶχεν ὑποθέσεις εἰς Βερσαλλίαν, τὸν παρυσιάζει εἰς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', λέγων αὐτῷ, ὅτι εἶχε τὰς μεγαλητέρας ὑποχρεώσεις εἰς τὸν εὐπατρίδην τούτων. Ἐρωτήσας δ' αὐτὸν ὁ βασιλεὺς ποῖα ἦσαν αἱ ὑποχρεώσεις, ἃς ἔχει πρὸς αὐτόν. — «Ἄ! Μεγαλειότατε, τὰς μεγαλειτέρας, ἀπεκρίθη ὁ Ροκελῶρ, ἄνευ αὐτοῦ θά ἤμην ὁ δυσειδέστερος κάτοικος τοῦ βασιλείου σας.»

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]

85.

Πολλάκις πείθομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς κρείττονας ἡμῶν κατὰ ἀλήθειαν ὅμως, τὸ συμφέρον εἶναι τῆς πρὸς αὐτοὺς στοργῆς ἡμῶν ἢ πηγῆ. Ἀγαπῶμεν δὲ αὐτοὺς, οὐχὶ ὅπως ὠφελήσωμεν αὐτοὺς, ἀλλ' ὅπως ἐξ αὐτῶν ὠφεληθῶμεν.

86.

Ἡ ἡμετέρα πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστία δικάϊως εἶναι τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπάτης αὐτῶν.

87.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤθελον ζῆ ἐπὶ μακρὸν ἐν κοινωνίᾳ, ἐὰν δὲν ἐπαγίδευσον ἀλλήλους.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ξένος τις ἀποβάς εἰς Κολωνίαν, εἰσέρχεται εἰς ὠραιότατόν τι ἐπὶ τῆς κυρίας πλατείας τῆς πόλεως κατάστημα, ἀγγέλον διὰ μεγάλης χρυσῆς ἐπιγραφῆς ὅτι πωλεῖ τὸ γνησιώτατον πάντων Ὁδῶρ τῆς Κολωνίας (Eau de Cologne). Ἄφου ἠγγράσας φιαλιδία τινα τοῦ ὀνομαστοῦ ἀρώματος, ἐρωτᾷ τὸν ἔμπορον :

— Δὲν μὲ λέγετε, σὰς παρακαλῶ, . . . εἰλικρινῶς ὅμως . . ., σεῖς εἶσθε ὁ ἀληθὴς κατα-

σκευαστής τοῦ γνήσιου ὕδατος τῆς Κολωνίας ; Ἐγὼ ἠγόρασα πλέον μετ' ὀλίγον φεύγω ἀπὸ τὴν πόλιν σας, καὶ σὰς ὑπόσχομαι, οὔτε τὰ χρήματά μου νὰ σὰς ζητήσω ὀπίσω, οὔτε εἰς ἄλλον νὰ ἐπαναλάβω ὅ,τι μοῦ εἶπητε. Ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ εἶπητε τὴν ἀλήθειαν ;

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κύριέ μου, . . λέγει ὁ ἔμπορος, καὶ ζύει κάπως τὴν κεφαλὴν του.

— Λέγετε, καὶ μὴ σὰς μέλει. . .

— Τὸ μόνον γνήσιον ὕδωρ τῆς Κολωνίας πωλεῖται εἰς τὸ ἀντικριὸν ἐκεῖνο κατάστημα.

Ἄλλος ἀναχωρεῖ, εἰσέρχεται εἰς τὸ ὑποδειχθὲν κατάστημα, καὶ ἀφοῦ ἠγόρασεν ἐπίσης ὀλίγα φιαλίδια, ἐπαναλαμβάνει πανούργως τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Τί νὰ σὰς εἰπῶ, κύριέ μου, . . ἀπαντᾷ καὶ ὁ δεῦτερος ἔμπορος, ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι μόνος ὁ ἀντικρινός μου πωλεῖ γνήσιον ὕδωρ τῆς Κολωνίας.

Τὸ δεῦτερον κατάστημα ἦτο ὑποκατάστημα τοῦ πρώτου. . .

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐὰν ἡ ἀπιστία πρὸς τὸ καλὸν, οἱ διασταγμοὶ καὶ ἡ πώρωσις τῆς ψυχῆς εἶνε πικροὶ καρποὶ μακρᾶς πείρας καὶ μακροῦ βίου, εἶνε ἀναμφιβόλως ἀξία ἐλέους ἡ ψυχὴ ἡ ὅποια, πρὶν ἔτι ζῆσθαι, ἔχει τὰς ιδιότητας αὐτάς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐφημερίς τις τῆς Νέας Ὑόρκης διηγεῖται τὸ ἐξῆς περίεργον, ὅπερ ἐπιβεβαιοῖ τὰς παρατηρήσεις καὶ ἐκθέσεις τῶν ἐπιστημόνων περὶ τῆς ἀγχινοσίας τῶν ἐλεφάντων.

Ἀξιωματικὸς τις τοῦ ἐν Βεγγάλῃ στρατοῦ ἔχων ἐλέφαντα ἐξαιρέτου καλλονῆς, ἔδιδεν εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην ὥρισμένην τινα ποσότητα τροφῆς. Ἀναγκασθεὶς δὲ νάπουσιάζῃ ἡμέρας τινὰς παρέδωκε τὸν ἐλέφαντα εἰς τινα φύλακα, ὅστις χάριν αἰσχροκερδείας ἠλάττωσε βαθμηδὸν τὴν τροφήν, ὥστε τὸ ἀτυχεῖς ζῶον ὀσμῆραι ἐγίνετο ἰσχνότερον. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανελθὼν εἶδε τὸν ἐλέφαντά του δεικνύοντα σημεῖα μεγίστης χαρᾶς παρὰ τὸ σῦνηθες. Τὴν δὲ ὥραν τοῦ φαγητοῦ ὁ φύλαξ παρέθηκεν εἰς τὸ ζῶον τὴν ποσότητα τῆς τροφῆς ἣν τῷ ἔδιδε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου του, ὅστις πάντοτε ἦτο παρὼν ὡσάκις παρετίθετο ἡ τροφή. Ὁ ἐλέφας πάραυτα διήρесе τὴν τροφήν εἰς δύο ἄνισα μέρη καὶ ἔφαγε τὸ μικρότερον, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ καν εἰς τὸ ἔτερον. Ὁ ἀξιωματικὸς γινώσκων τὴν ἀγχινοσίαν τοῦ ἀγαπητοῦ τοῦ ἐλεφάντος ἐξήτασεν τὸν φύλακα καὶ σνοχωρήσας αὐτὸν τὸν ἠνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν κακὴν καὶ ἀπάνθρωπον πράξιν του.

Τὸ πρῶτον βιβλίον, ὅπερ φέρει χρονολογίαν, εἶνε ὁ Psalmorum codex τοῦ 1457. Ὁ Γουτεμβέργιος καὶ οἱ συνεργάται αὐτοῦ Ἰωάννης Φούστ καὶ Σέφερ, δὲν εἶχον χρονολογήσῃ τὰ τυπωθέντα παρ' αὐτῶν βιβλία ἐν Μαγεντία.

Οἱ ἐν Παρισίοις γνωστοὶ ἐκδόται Ha-chette καὶ Σ' θεωροῦνται οἱ τὰς εὐρυτάτας ἔχοντες ἐν τῷ κόσμῳ βιβλιοπωλικᾶς ἐργασίας. Δημοσιεύουσιν ἐν βιβλίον καθ' ἑκάστην καὶ ἔχουσι 5,000 ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους.

Γνωστὴ ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, ὅτι ἡ τοῦ ἀνθρώπου χεὶρ, ὑπὸ τῆς ὑγρότητος τῆς ἰδίας ἐπιδερμίδος προφυλασσομένη, δύναται ἀβλαβῶς καὶ ἀκινδύνως νὰ βαπτισθῇ εἰς μόλυβδον τοσοῦτον ὑπερζέοντα ὥστε νὰ φαίνεται λευκός. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν ὁ περιφανὴς ἀγγλὸς χημικὸς Playfair, ὀδηγήσας τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλίας εἰς λέβητα ζέοντος μόλυβδου, ἤρώτησεν αὐτόν.—Ἐχετε πίστιν, ὑψηλότατε, εἰς τὴν ἐπιστήμην ;—Βεβαίως.—Στέργετε νὰ ἐμβάλητε τὴν χεῖρα εἰς τὸ ζέον μέταλλον καὶ νὰ ἐξαγάγητε μερίδα αὐτοῦ ;—Παίζετε ;—Ἡμιστά. Ὁ πρίγκιψ ἔλαβε δράγμα ταχέντος μόλυβδου καὶ ἔμεινε τῷ ἄντι ἀβλαβής. Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ.

ΥΠΙΕΙΝΗ

Διφθερίτις.

Ἄλλοθις ἀγγελος τοῦ θανάτου τῶν παιδων, ἡ διφθερίτις, γράφει ἡ Κλειώ ἐπισκήψασα ἐφέτος πολλαχθῶ τῆς Εὐρώπης, ἐξήρανισεν εἰς τοὺς προσώπου τῆς γῆς πολυάριθμα θύματα ἀνηλίκων τε καὶ ἐνηλίκων. Προσκαλούμενοι οἱ ἰατροὶ, συνιστῶσι μέσα φυλακτικὰ ὑπὲρ τῶν ὑγαινότων ἑσπερίαν τοῖς ἀσθενούσιν οὐδεμίαν ἐπιφέρουσι, διότι δὲν κατάρθρωσαν εἰσεῖται νὰ ἀνιχνεύσωσι τὰς τελευταίας τοῦ νοσήματος ἀρχάς. Πρῶτος ὁ ἐν Φρειβούργῃ ἰατρός Ρούππιος ἀνεκάλυψε τῷ 1822 τὴν ἀσθένειαν, ἥτις, καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐμφανισθεῖσα πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, προεξένησε θραῦσιν δεινὴν. Τῷ 1850 ἐπέσκηψεν εἰς Οὐαλίαν καὶ ἠρευνήθη ὅπως οὖν ἀκριβέστερον ὑπὸ τοῦ περιφανοῦς ἰατροῦ Γέννερ' ἔκτοτε πάλιν ἐλησημονήθη, μόλις δὲ πρὸ τινων μηνῶν παρέστη εἰς τὸ μέσον πρακτικὸς ἐν Ἀγγλίᾳ ἰατρός, ὁ Κ. Χ. Πάουερ, δικτεινόμενος, ὅτι ἀνεῦρε τὰς πρώτας ἀρχάς καὶ τὴν γένεσιν τῆς διφθερίτιδος. Κατὰ πόσον ἔχοντα ὀρθότητος τὰ τελικὰ αὐτοῦ συμπεράσματα θὰ κρίνωσι προσεχῶς οἱ εἰδήμονες· ὅπως δὲ ἴτε, ἀδιαφιλονεικῆται φαίνονται ἀπὸ τοῦ νῦν αἰοῦντος καὶ αὐτοῦ, πολὺ τιμοὶ δὲ αἱ παρατηρήσεις, ἃς ἀπεθεσαύρισεν ἐν τῇ μακρᾷ αὐτοῦ πείρᾳ. Κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ἐπεχείρησεν ὁ Πάουερ νὰ ἀνιχνεύσῃ τὰ αἷτια τῆς διφθερίτιδος, ἥτις μὲν ματῶ καὶ ἰουνίῳ 1878 ἐνέβαλεν εἰς πένθος πάσας τὰς οἰκογενείας, τὰς πρὸς τὸ βόρειον καὶ τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ Λονδίνου. Παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπεκράτει ἡ γνώμη, ὅτι ἡ νόσος προήρχετο ἐκ τῆς φαύλης ὄρετοποιίας, ἥτοι ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων καὶ τῶν ἀερίων τῶν ὀρετῶν, δι' ὧν ἐμολύνετο ὁ ἀήρ. Ἰατρικὸν συμβούλιον, οὗ τινος προήδρευεν ὁ περι-